

SOKAN IMÁDKOZTAK
(SARKAD-ÚJTELEK, 2021. MÁJUS 16.)

Az istentisztelet meghallgatható a
<https://sarkadujtelek.reformatus.hu/index.php/istentiszteletek/igehirdetesek>
és a <https://www.facebook.com/refsarkadujtelek> oldalon,
vagy a Youtube-on, a Sarkad-Újteleki Református Egyházközség csatornáján.

Tükör ige: Jn 16,23b-24. v.
Lekció: ApCsel 12,1-17. v.
Textus: ApCsel 12,11-12. v.
Énekek: 130/1; 291/1-2; 370/2; 475/1; 471/1+4;

OLVASMÁNY: Apostolok cselekedeteiről írt könyv 12. részének 1-17. verse:

„Abban az időben Heródes király kegyetlenkedni kezdett a gyülekezet egyes tagjával. Jakabot, János testvérét pedig karddal kivégeztette. Amikor látta, hogy ez tetszik a zsidóknak, azzal folytatta, hogy elfogatta Pétert is. Akkor éppen a kovásztalan kenyerek napjai voltak. Miután elfogatta Pétert, börtönbe vetette, és átadta négy, egyenként négy tagból álló katonai őrségnek, hogy őrizzék, mert a páskaünnep után akarta őt a nép elé vezetetni. Pétert tehát a börtönben őrizték, a gyülekezet pedig buzgón imádkozott érte Istenhez. Azon az éjszakán, amikor másnap Heródes elő akarta vezetetni, Péter - két bilincssel megkötözve - két katona között aludt, az ajtó előtt pedig örök őrizték a börtönt. És íme, az Úr angyala odalépett hozzá, és világosság támadt a cellában; oldalát meglökve felébresztette Pétert, és így szólt hozzá: „Kelj fel gyorsan!” Erre lehulltak a bilincsek Péter kezéről. Ezt mondta neki az angyal: „Övezd fel magadat, és kösd fel sarudat!” Péter megtette. Az angyal pedig ezt mondta neki: „Vedd fel a felsőruhádat, és kövess engem!” Ekkor kiment, és követte őt, de nem tudta, hogy valóság az, amit az angyal cselekszik, hanem azt hitte, hogy látomást lát. Amikor átmentek az első őrségen, majd a másodikon, eljutottak a vaskapuhoz, amely a városba visz. Ez magától megnyílt előttük. Mikor kiment rajta, végighaladtak egy utcán, aztán hirtelen eltávozott tőle az angyal. Ekkor Péter magához tért, és így szólt: „Most tudom igazán, hogy az Úr elküldte az ő angyalát, és kimentett engem Heródes kezéből, és mindabból, amit a zsidó nép várt.” Amikor feleszmélt, elment Mária házához. Ez anyja volt annak a Jánosnak, akit Márknak is neveztek. Itt sokan egybegyűlve imádkoztak. Amikor megzörgette a bejárati ajtót, odament egy Rodé nevű szolgálóleány, hogy megtudja: Ki az? Amikor megismerte Péter hangját, örömeiben nem nyitotta ki a kaput, hanem beszaladt, és híriül adta, hogy Péter áll a kapu előtt. De azok azt mondták: „Elment az eszed!” Ő azonban bizonygatta, hogy úgy van. Azok erre így szóltak: „Az ő angyala az!” Péter azonban tovább zörgetett. Amikor pedig kaput nyitottak, és meglátták őt, elámultak. Akkor intett nekik a kezével, hogy hallgassanak, és elbeszélte nekik, hogyan vezette ki az Úr a börtönből, és így szólt: „Mondjátok el ezeket Jakabnak és a testvéreknek!” Azután kiment, és más helyre távozott.”

Igehirdetés előtti imádság:

Hálát adunk, Mennyei Atyánk, gondviselő Istenünk az esőért, ami ma megöntözte a szomjazó földet! Kérünk, Igédvel és Szentlelked áldásaival öntözd meg szomjazó lelkünket is!

Hálát adunk, Atyánk, hogy megérhettük ezt a napot! De könnyörgünk azokért, akik gyászra virradtak, és azokért, akik minden egyes napon parányi szalmaszál-reménységgel várják a híreket lélegeztető gépen levő szerettükről.

Hálát adunk, Mindenható Istenünk, hogy békében élhetünk. De könnyörgünk azokért, akiket hitükért üldöznek, azokért, akik szirénák hangjára, rakéták, bombák, ágyúlövedékek becsapódásának robajára ébredtek, szerte a világon!

Hálát adunk, Megváltó Krisztusunk, hogy tarthatunk istentiszteletet. És könnyörgünk minden istentiszteletért, ahol a Te nevedben gyűltek össze, hogy szent Igéd alázatos lélekkel, Lelked tisztaságával és szentségével hirdettessék. Imádkozunk azokért, akik szerte a világon ma nem tudnak istentiszteletre menni egészségi állapotuk, vagy a járvány korlátozásai miatt. Add, hogy hozzájuk is eljuthasson a Te üzeneted, Igéd bátorítása, hogy velük együtt magasztalhassunk Téged, az örökkévaló, szent Istent. Légy itt, közöttünk, kérünk! Ámen

IGEHIRDETÉS ALAPIGÉJE:

Apostolok cselekedeteiről írt könyv 12. részének 14. verse:

„Ekkor Péter magához tért, és így szólt: Most tudom igazán, hogy az Úr elküldte az ő angyalát, és kimentett engem Heródes kezéből és mindabból, amit a zsidó nép várt. Amikor ezt felismerte, elment Mária házához, aki a Márknak is nevezett János anyja volt. Itt sokan voltak együtt és imádkoztak.”

Szeretett Testvéreim!

Ahogy hallottuk, Péter apostolt kiszabadította Isten a börtönből a rá váró halálos ítélet alól. Hogyan lehetséges az, hogy csak úgy kisétált az őt őrzők között? Hogyan lehetséges, hogy senki nem vette észre, hogy kinyílnak a kapuk, és ő kiszabadul? Csak egyetlen válasz van erre, amit Jézus így mondott: *„Az embereknek lehetetlen, de az Istennek nem, mert az Istennek minden lehetséges.”* (Mk 10,27) Olyan sok csoda történt már, amire azt mondanánk: Ez lehetetlen. De Isten megcselekedte!

Ráadásul az Örökkévaló Isten újra és újra meg tudja tenni azt, amiről mi úgy gondolkodunk, hogy ez lehetetlen. Januárban hallottam egy missziói beszámolót, ahol egy kínai keresztyén testvérrel történt meg hasonló, mint Péterrel. Fogságba vetették a hite miatt. De egyszer csak Isten Lelke azt mondta neki, amikor az udvaron sétáltak: Indulj ki a börtönből. És ő elindult. Elment az örök mellett, és senki rá nem nézett. Elérkezett az első kapuhoz, és az kinyílt, világos nappal, és ő kiléphetett rajta. Pedig az őrtoronyban, a szögesdróttal megerősített fal fölött ott volt a gépfegyveres őr. Ő pedig ment tovább a jellegzetes rabruhájában, és senki nem akadályozta. Így ment ki a második kapun is, miközben az udvaron, a toronyban ott álltak az őrök, de senki rá nem hederített. Ment, egyre távolabb a börtöntől, de senki

utána nem szólt, senki utána nem rohant, míg végül beérkezett a városba, és elvegyült a tömegben.

„Az embereknek lehetetlen, de az Istennek nem, mert az Istennek minden lehetséges.” Az Úr Jézus Krisztus ezt arra a kérdésre válaszolta, hogy kicsoda üdvözülhet tehát? Mert az, hogy emberek megtérjenek, odaforduljanak Istenhez, olyan lehetetlennek tűnik. Sokszor úgy vagyunk vele, hogy ez az ember már nem változhat meg! Lehetetlen, hogy a gondolkodása megváltozzon! Lehetetlen, hogy Jézus Krisztushoz odaforduljon! Lehetetlen, hogy istenhívő legyen! Ne feledjük el: „Az embereknek lehetetlen, de az Istennek nem, mert az Istennek minden lehetséges.”

Egy lelkipásztor mondta el, hogy évtizedek óta ismer egy férfit. Néhány havonta szoktak beszélni. Beszélt már neki Jézus Krisztusról nem egyszer. Mindig úgy tűnt, hogy lepergett róla. Egyszer csak azonban elkezdett figyelni. S akiről már nem gondolta volna, elkezdett Jézus Krisztus felé fordulni.

Nem érdemes Jézus Krisztusról másként vallást tenni, mint azzal a hittel: Istennek minden lehetséges. Hiszen ő mindenkit szeret, és azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és az igazság ismeretére eljusson. Kísérjen minket ez a reménység, hogy nem hiábavaló a Krisztusról való tanúskodásunk, és a másokért imádkozásunk.

Péter kiszabadult, mert Isten angyala kivezette őt a börtönből. Péternek is hihetetlen volt ez. Pedig ismerte az Úr csodáit. Jézus Krisztus általa is hatalmas csodákat tett a Szentlélek erejével. De engedtesse meg, hogy ezt mondjam: Isten mindig tud nekünk újat mutatni. Amikor már azt hisszük, hogy elég jól ismerjük Istent, akkor megtörténhet, hogy valami újabb titkot tár fel a Kijelentéséből, vagy valami olyat tesz, amin újra elámulunk, milyen hatalmas és bölcs Istenünk van! Valóban igaz az, hogy amit Isten tesz, ahhoz nincs mit tenni, és abból nincs mit elvenni. (Préd 3,14) Péternek be kellett kerülnie napokra a börtönbe, hogy átélhesse Istennek ezt a szabadítását. S most olyat élt át, amiről először azt hitte, hogy csak látomás, nem valóság. De valóság volt. S amikor erre ráeszmélt, amikor magához tért az ámulatból, akkor elindult ahhoz a házhoz, ahol tudta, hogy a gyülekezet össze szokott ott jönni.

Miért odament? Valószínűleg azért, mert sejtette, hogy ott talál testvéreket. Azaz talál olyanokat, akik hozzá hasonlóan örülnek majd Isten szabadító munkájának. Ahol talál olyanokat, akik vele együtt megköszönik Isten szabadítását. Szükségünk van a testvéri közösségre, az olyanok társaságára, akiknek nem furcsa, hogy Jézus Krisztushoz imádkozunk. Akiknek nem szokatlan, ha valaki elmondja, hogy mit tett életében az Isten. Szükségünk van gyülekezetre, lelki társakra, akiket mi is erősíthetünk azzal, amit Isten nekünk adott, s akik minket is erősítenek azzal, amit Isten nekik adott.

Most, a járvány következtében világszerte lecsökkent a templomba járók száma. Sokan félnek közösségbe menni. Sokan döntenek úgy, hogy van a tévében, az interneten istentisztelet, nézik inkább azt. De vannak gyülekezetek, ahol most még inkább élnek, hogy találkoznunk kell együtt az Isten házában, mert szükségünk van arra, hogy együtt is szolgáljunk Istennek. Együtt is megköszönjük gyógyító, szabadító kegyelmét, együtt is vigasztalódjunk, együtt is bátorodjunk Isten Igéje által.

Péternek is szüksége volt a gyülekezettel, a lelki testvérekkel való találkozásra. Ránk is igaz ez. Be kell tartanunk a járványügyi előírásokat, figyelniük kell egymásra, vigyáznunk kell egymásra. De szükségünk van arra, hogy a lelki testvéreinkkel is találkozzunk. Erősítsük hát egymást Isten Igéje és Szentlelke által, és engedjük, hogy Isten Lelke felszabadítson a gyülekezeti közösségbe járásra.

Péter elment annak a Máriának a házához, aki Márk evangélista édesanyja volt. Az őskeresztyén korból fennmaradt hagyomány szerint ennek a háznak az emeleti termében tartotta Jézus tanítványaival együtt az utolsó vacsorát. S talán ez volt az a hely, ahol Jézus feltámadása után mintegy ötszázan voltak együtt, amikor Jézus nekik megjelent.

Most azt tudjuk erről a helyről, hogy sokan voltak együtt, és imádkoztak. Azt, hogy sokan vannak, magyarul is, és az eredeti, görög nyelven is többféleképpen ki lehet fejezni. Mondhatjuk azt, hogy sokan voltak a buszon, meg azt, hogy tömve volt a busz. Mondhatjuk azt, hogy sokan álltak sorba a postánál, meg azt is, hogy rengetegen voltak a postánál. Mondhatjuk azt, hogy sok pénz van valakinél, meg azt is, hogy tele van a pénztárcája.

Mondhatjuk azt, hogy rengeteg sérelem ért, meg azt is, hogy torkig vagyok a bántásokkal. Azért hozok ilyen példákat elő, mert annak a szónak, amivel le van írva itt, hogy sokan voltak, a fő jelentése az, hogy elég sokan voltak. Ezt a szót eredetileg arra használták, hogy elérte a megfelelő mennyiséget. Mint amikor azt mondjuk valamire, hogy tele lett, megtelt.

Egyik oldalról nézve nem kell ennek a szónak különös jelentőséget tulajdonítani, hiszen ahogy mi is igyekszünk több szóval is kifejezni valamit, változatosan beszélni, úgy Lukács, az Apostolok Cselekedeteiről írt könyv írója is törekedett erre. Mint amikor megkérdezzük minket: Sokan voltak a boltban? És azt válaszoljuk: elég sokan. Tele volt a bolt.

Másik oldalról nézve mégis van jelentősége ennek az „elég soknak”. Péter szabadulásának történetében, korábban, az ötödik versben azt olvassuk: „*Pétert tehát a börtönben őrizték, a gyülekezet pedig buzgón imádkozott érte Istenhez.*” A gyülekezet buzgón imádkozott, akik elég sokan voltak ott Mária házában.

Jézus Krisztus tanított arra, hogy „*Amikor pedig imádkoztok, ne szaporítsátok a szót, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy bőbeszédűségükért hallgattatnak meg. Ne legyetek tehát hozzájuk hasonlók, mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle.*” (Mt 6,7-8). De tanított arra is: „*Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitvatik nektek.*” (Mt 7,7)

S van, amikor annak van itt a helye és ideje, hogy alázattal, rövid kéréssel odatárjuk Jézus Krisztus elé a kérésünket, és a többit rá bízunk. De van, amikor annak van itt a helye és az ideje, hogy buzgón könyörögve, sokan együtt esedezzünk azért, hogy Isten hallgassa meg a kérésünket.

Nem tudjuk kikényszeríteni, hogy Isten cselekedjen. Ez az ő saját, szabad döntése. De alázatosan kérhetjük, buzgón kérhetjük, hogy cselekedjen, szabadítson, gyógyítson, könyörüljön, adjon megtérést. Nem követelőzve, de mégis buzgón, sokan együtt könyörögve.

Értsük jól: Nem tudunk semmit sem kikövetelni Istentől. Nem tudjuk az akaratunkat rá kényszeríteni. De volt, amikor Jézus az özvegyasszony példájával tanított az imádságról, aki szüntelenül a nyakára járt a hamis bírónak, hogy szolgáltatson neki igazságot. Aki végül ezt mondta a példázatban: *„terhemre van ez az özvegyasszony, igazságot szolgáltatok neki, hogy ne járjon ide, és ne zaklasson engem vég nélkül.”* Jézus így folytatta: *„Halljátok, mit mond a hamis bíró! Vajon az Isten nem szolgáltat-e igazságot választottainak, akik éjjel-nappal kiáltanak hozzá? És várakoztatja-e őket? Mondom nektek, hogy igazságot szolgáltat nekik hamarosan. De amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?”* (Lk 18,2-8)

Jézusnak ez a végső kérdése megrázó: Mert azt üzeni: Küzdjetez könyörgéssel, imádkozással, buzgó esedezéssel Isten ajándékaiért. Ajándék Isten minden csodája. Isten jóindulatának, kegyelmének a jele, amikor beavatkozik hatalmasan egy-egy ember, család, gyülekezet, nép életében. De kérjétek ezeket a jeleket és csodákat! Imádkozzatok buzgón, kitartóan, és elég sokan, hogy ezzel is dicsőítsétek a titeket meghallgató Istent.

Akik meghallgatják az Úr Jézus Krisztus „kérjétek és adatik” buzdítását, akik tudnak kitartóan esedezni, akár böjtöléssel is, azoknak a lelkében Isten nem egyszer ad olyan reménységet, bizonyosságot, mint amiről Pál apostol ír Filemonnak: *„Együttal készíts szállást is nekem, mert remélem, hogy imádságotokért ajándékol kaptok engem”* (Fil 22)

Nem azért kapták vissza a testvérek Pétert, mert sokan, buzgón imádkoztak, hanem azért, mert Isten kegyelmes volt Péterhez és a gyülekezethez. Ugyanakkor mégis láthatjuk, hogy az Örökkévaló Isten odafigyelt arra, hogy buzgón és elég sokan imádkoztak Péterért. És ezt a kettőt mindig együtt kell látnunk. Nem önmagában az imádságainkkal érünk célt, mert semmi sem a mi érdemünk. De Mennyei Atyánk odafigyel az imádságainkra, és meghallgatja azt, ha kérünk tőle.

Most, áldozócsütörtök után, amikor az Úr Jézus Krisztus áldó kezeit felemelve tért vissza mennyei dicsőségébe (Lk 24,50-51) és pünkösd, a Szentlélek kitöltésének ünnepe előtt, különösen is figyeljünk arra, hogy nekünk kérnünk kell Krisztus áldásait. Imádkoznunk kell kitartóan, elég sokan Isten Szentlelkéért. Mert a Szentlélek munkája, a Krisztus áldása mindig ajándék marad. De lehet kérnünk, muszáj kérnünk ezt Istentől. Hiszen valójában a Szentlélek tanít meg arra is, amit kérnünk kell. A Szentlélek ad erőt, hogy ne hagyjuk abba a könyörgést, amikor látszólag nem hallgat meg az Isten. Jézus Krisztus mondta: *„Ha tehát ti gonosz létektek tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle?”* (Lk 11,13)

Hasonlóképpen bármiért és bárkiért, akit a mi Urunk, Jézus Krisztus a szívkre helyez, imádkoznunk kell kitartóan, társakat is magunk mellé gyűjtve, esedezve, hogy hallgasson meg az Isten! Imádkoznunk kell azzal a reménységgel, hogy *„nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének”*. (Jak 5,16)

Ha várjuk, kérjük az Isten csodáit, megváltó, üdvözítő munkáját, sokak gyógyulását, megtérését az üdvösségre, akkor ne szünjünk meg imádkozni és tegyünk azért, hogy elég sokan legyünk együtt, akik Isten kegyelmes beavatkozásáért, üdvösséges munkájáért esedeznek. Amen

Imádkozzunk!

Szentháromság, egy, örök Isten! Áldunk Téged, imádságokat, könyörgéseket meghallgató, dicsőséges Urunk! Áldunk Téged, akit úgy ismerhettünk meg, mint akinek semmi sem lehetetlen. Áldunk Téged, aki Szentlelked által gondoskodsz bátorításunkról, hitet adsz nekünk, vigasztalsz, megerősítesz.

Kérünk, fogadd kedvesen könyörgésünket, amikor áldásaidért, Szentlelkedért imádkozunk! Áraszd ki ránk, kérünk, Szentlelkedet, hogy Lelked vezetésével és Lelked erejével szolgálhassunk Neked minden nap!

Hallgass meg minket, kérünk, mert könyörgünk városunk hozzád fordulásáért! Könyörgünk azokért, akik szívük szerint közelednének Hozzád és a Te népedhez, de félelem, bizonytalanság tartja még őket vissza ettől. Könyörgünk azokért, akik teljes szívvel elutasítanak Téged, mert nem tudják, hogy életük békességéhez és boldogságához a Te üdvözítő szereteted elfogadására van szükségük.

Könyörgünk a betegekért aggódókért, a kórházakban szenvedőkért, a lélegeztető gépeken levőkért, a műtetre várókért!

Áldd meg, kérünk, a leterhelt orvosokat, ápolókat, asszisztenseket, mentősöket. Kérünk, adj nekik felüdülést, testi-lelki megpihenést. Adj nekik gyógyulást lelki sebeikből, a szenvedések látványával megterhelt életükből.

Urunk, imádkozunk Egyházunk vezetőiért, hogy Szentlelked vezetésének engedelmeskedve tudják kormányozni az Egyházunkat. Akiknek hitbeli vitákat kell megvívniuk, adj nekik olyan bölcsességet Jézus Krisztusban, hogy ellenfeleik elnémuljanak. Akikre felelősséget bízál, adj nekik erőt, hogy azt hordozhassák tiszta szívvel és alázattal!

Áldd meg kérünk az előttünk lévő napokat, és add áldásodat, hogy Lelked által áldássá lehessünk ebben a világban. Amikor imádkoznunk kell, Te taníts imádkozni, hogy jól tudjuk kérni azt, amit kérnünk kell.

Kísérd, kérünk, életünket, hogy el ne bukjunk kísértéseink miatt, és általad megerősített, szilárd léptekkel járhassuk még a rögös útjainkat is. Így szeretnénk élni a Te dicsőségedre, mindig Neked szolgálva! Ámen

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.